

Joric Witlox

Gevaar: wel gezien, niet ervaren

Eind juni stortte er in Miami Beach een appartementengebouw in. Op het moment van schrijven van deze column zijn er 98 doden te betreuren. Naar de oorzaak van de instorting van het complex van twaalf verdiepingen loopt een onderzoek, maar feit is dat er al in 2008 een rapport is geschreven waarin bouwkundigen melding maken van structurele fouten. In april van dit jaar waarschuwde ook de Vereniging van Eigenaren dat in de parkeergarage zichtbare schade was die steeds erger werd en werd gewezen op schade aan het dak. Het advies was om zeker 15 miljoen dollar uit te trekken voor herstelwerkzaamheden. Toch ging iedereen er kennelijk toch van uit dat alles veilig genoeg was om er te blijven wonen.

Hoe kan het toch dat mensen weten dat er gevaar is, maar er meestal niet op anticiperen? We gaan in deze tijd allemaal weer op vakantie. Sommigen van ons zullen in een hotel overnachten. Maar check jij de vluchtwegen? En mocht je zien dat de vluchtroute niet in orde is, bijvoorbeeld door aanwezige obstakels, wat doe jij dan? Toen ik zelf eens mocht deelnemen aan een rondetafeldiscussie met brandveiligheidsexperts, kwamen we al pratend via een brandwerende deur in de gang waar ook de ruimte was waar we zouden discussiëren. Alle experts liepen door, terwijl de deur met een wigje openstond. Ik haalde de wig weg voor mijn collectie. Echter, tijdens de pauze stond de deur weer open. Ik heb de mensen in de belendende kantoren erop aangesproken, maar je kunt hun reactie vast wel raden...

Gevaar wordt door mensen misschien wel gezien, maar niet als zodanig ervaren. Gevaar is er wel, maar geldt niet voor mij, in ieder geval niet nu. Op school werd mij vroeger gezegd: "50% van jullie zal het examen niet halen". Ik schrok natuurlijk, maar ging ervan uit dat mijn buurman degene zou zijn die zou zakken (soms heb ik gelijk). En ik zag eens een interview met een soldaat die tijdens WO I in de loopgraven vocht. Er werd hem gevraagd of hij niet bang was, waarop de man antwoordde: "Nee, eigenlijk niet echt want ik ging ervan uit dat de man naast mij zou worden doodgeschoten."

Ik zie een parallel met onze branche. Zolang er niet daadwerkelijk brand is, gaan we door. Hoe groot het risico ook is of de gevolgen kunnen zijn. Ik ben van mening dat wij, vakgenoten en deskundigen, vooral moeten doorgaan met aanbieden van onze producten en diensten – of dat nu bouwkundige, installatietechnische of organisatorische zaken zijn. Maar we zouden ook moeten bijdragen aan het vergroten van het bewustzijn van gevaar bij onze relaties en moeten leren om een grens te trekken tussen een acceptabel en een onacceptabel risico. Iets meer gezamenlijk optrekken met bijvoorbeeld het bevoegd gezag, het IFV, EurFSA en de Nederlandse Brandwonden Stichting. Toch?

Joric Witlox is voorzitter van vereniging Brandveilig Bouwen Nederland (BBN).